

Grund for ikke at gaa saa vidt at gjøre det til Konens Særeie. Men hvad de praktiske Vanskeligheder angaar, som den ærede Taler omtalte, navnlig Bevissspørgsmaalet, naar det kommer til Stykket, naar der bliver gjort Execution, eller det Udlagte er isærd med at blive bortfolgt ved Tvangsauktion, saa vil jeg gjøre den Bemærkning, at det bliver ikke bedre, hvad enten man stiller den ene eller den anden Regel op, enten man siger: Det hører til Fællesboet, men da det er erhvervet særlig af Konen, saa har hun Særraadighed derover, og saa kan der ikke gjøres Execution deri, eller man siger: Det er hendes Særeie. Det bliver lige vanskeligt at præstere Bevis for hvilken som helst af Delene overfor Fogden eller overhovedet bagefter at præstere Bevis her. Smidlertid tror jeg, at de praktiske Vanskeligheder, som i den Henseende kunne opstaa, ikke ere uovertommelige. Ganste vist vil det kunne håndes af og til, at Konen ikke kan føre saadant Bevis og altsaa ingen Nytte har af Reglen, thi deri er jeg enig med den ærede Taler, at man maa holde paa, at hun har Bevisbyrden. Der kan dog være mange Tilfælde, navnlig i saadanne smaa og let gennemskuelige Forhold, som Loven nærmest har for Die, der kan være mange Tilfælde, siger jeg, hvor det ikke vil være vanskeligt for hende at skaffe Vidnesbyrd om, at det og det er erhvervet af hende selv, eller at det og det er kjøbt og betalt af hende med Penge, som hun selv har fortjent. Det vil vistnok ikke være saa vanskeligt for hende at bevise sin Ret, navnlig naar man forudsætter, at Retten vil udvøse den Myndighed, den efter Lovgivningen har til at skjønne paa et saadant Gebet. Det vil, jeg gjentager det, ikke være vanskeligt, fordi Forholdet i saadanne Egteskaber i mange Tilfælde vil være et saadant, at Manden notorisk ikke fortjener Noget eller ikke bringer Noget med hjem til Huset, fordi han har drukket det op og deslige. Endelig er der det Tilfælde tilbage, hvor Beviset heller ikke vil være saa vanskeligt at føre, og det vil netop være et meget praktisk Tilfælde, nemlig hvor Egteskaberne faktisk have ophævet deres Samliv, hvor Konen boer for sig, og Manden boer for sig. Der maa vi have en Regel, thi ellers vil Konen ikke være beskyttet, idet hun vil være udsat for, at Mandens Kreditorer — hun har maasse ikke set sin Mand i lang Tid, idet han færdes ubeomkring, hvor han behager — en stjern Dag bryde ind i det Hjem, som hun har slabt, og tage hele Historien. Skjøndt ganste vist mange

praktiske Vanskeligheder og Tvivlsspørgsmaal jevnlig kunne affødes af Reglen, tror jeg dog altsaa ikke at man kan udvære denne, naar man overhovedet vil lægge Vægt paa at beskytte Konen i de Tilfælde, som her er Tale om, og naar man ikke helt vil bryde med vort nu bestaaende System. Af disse Bemærkninger, som jeg her tillader mig at gjøre, vil det altsaa fremgaa, at jeg paa ingen Maade er principielt imod en Forandring af den bestaaende Lovgivning paa dette Gebet, ei heller principielt imod en Forhandling paa Basis af disse Endringsforslag, idet jeg, medens jeg fastholder, at § 3 nødvendigvis maa modificeres, tværtimod er af den Mening, at, hvis man overhovedet vil gaa videre end til at afgjøre, om man vil eller ikke vil gaa ind paa det lille Lovforslag, som er forelagt, maa man vistnok ogsaa medtage nogle flere Ting, end de ærede Endringsforslagstillere have foreslaaet. Jeg vil endnu blot tilføie een Ting, og det er den, at der er et Forhold, der ikke er blevet berørt i Endringsforslagene, og som jeg mener vil være meget nødvendigt, i alt Fald meget hensigtsmæssigt at faae med, naar man overhovedet vil gaa videre med at lovgive paa dette Gebet, og det er at faae Regler for Konens Habilitet, Regler for, hvorledes det skal gaa til navnlig i det Tilfælde, hvor hun efter Egteskabets Indgaaelse skal kontrahere med Manden for at faae en ny Ordning af Formuesforholdene ved Afslutning af en Egteskabspagt mellem dem efter Egteskabets Indgaaelse, eller hvor hun i Tilfælde af, at der er Særformue, samtlykker i, at Manden behæfter den Giendom, som tilhører hende, eller Sligt. Det er et Punkt, hvor den gjældende Ret er overordentlig tvivlsom og usikker, og det er et Punkt, som ingenlunde er praktisk uvigtigt. Det er en enkelt Ting, som jeg vil pege paa, og som jeg mener, der kunde være megen Anledning til at tage med, naar man overhovedet vil gaa ind paa en yderligere Drøftelse af denne Sag. Jeg vil derfor ende med at sige dette, at, dersom man vil gaa videre end til blot at afgjøre: vil Du gaa ind paa dette lille Lovforslag, ja eller nei, et Spørgsmaal, som jeg ganste maa henstille til det ærede Things-Besvarelse — og jeg har jo tidligere engang sagt, at jeg ikke tror, at der er nogen principiel eller stor Betænkelse ved at tage det — maa jeg meget indestændig tilraade det ærede Thing at nedlægge et Udvalg, thi jeg tror, at en nærmere Drøftelse af disse Emner, baade af en eventuel Modifikation af de ærede Forslagstilleres Endringsforslag,